

Az elit célja a totális tudatmódosítás

2025 december 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – A közösségi médiától függve csak impulzusokra reagálunk, nem gondolkodunk.

ogyan befolyásolják a gondolatainkat? Úgy, hogy az érzelmeinkre, indulatainkra ható üzenetekkel bombáznak minket a médián, a tömegkommunikáció különböz? eszközein keresztül. Valószín?leg nagyjából ez az egyszer?,

gyors válasz, vagy valami hasonló fogalmazódhat meg mindannyiunkban a fenti kérdésre. De nincs-e valami ennél is mélyebb oka mindannak, ahogyan gondolkodunk?

Szándékosan használom ezt a megfogalmazást: „ahogyan gondolkodunk”, nem pedig azt, hogy „amit gondolunk”. Mert az emberek befolyásolása, a tömegek manipulációja alatt általában ezt értjük. Hogy el akarják helyettünk dönteni, mit gondoljunk, mi legyen a véleményünk egy adott kérdésben, és ebbe az irányba terelnek, ennek megfelel?en kondicionálnak bennünket. És persze a felszínen ez így is van. Csakhogy így a manipulációs eszközöket újra és újra alkalmazni kell minden egyes kérdésben, ami a tömegeket befolyásolni akarók számára fontos. Legyen szó akár gazdasági óriásvállalatokról, akár politikai szerepl?kr?l, akár a szórakoztató- és tudatiparról. És persze, ha nem vagyunk menthetetlenül naivak, ignoránsak vagy simán csak buták (hogy ennél sért?bbek senki irányába se legyünk), akkor azt is tudjuk, hogy ezek között a különböz? szerepl?k között nyilvánvalóak az összefonódások is. (Összefoglaló néven elitnek, vagy egyre inkább világelitnek szoktuk hívni ?ket.)

Ha ez az elit biztosítani akarja a kontrollt a tömegek fölött, akkor újabb és újabb kampányokra, narratívaépítésre, befolyásolási akciókra van szükségük, hogy mindig mindenben azt gondoljuk, amit ?k szeretnének.

De mi van akkor, ha már túlléptek ezen? Ha rájöttek, hogy ebb?l egy csomót „megspórolhatnak”? Méghozzá úgy, hogy

már nem azt befolyásolják, amit gondolunk, hanem azt, ahogyan gondolkodunk. Mert ez már egy mélyebb, fundamentálisabb szint. Ha már azt sikerül irányítani, hogy az emberek hogyan gondolkodjanak, akkor annak már gyakorlatilag egyenes következménye, hogy mit fognak gondolni.

Amikor a „hogyan gondolkodunk?” kérdés merül fel, ott már az emberi természetet vizsgáljuk, vagy még pontosabban: az ember viszonyát a világhoz, amiben él. És ebben alapvet?en két megközelítést lehet elkülöníteni. Az egyik szerint az ember a világot kizárólag az érzékszervein keresztül ismeri, ismerheti meg. Tulajdonképpen magát az embert is így definiálja. (Most nyilván nem a biológiai jellemzésér?l van szó, hanem az emberr?l mint társadalmi lényr?l.) Akit különböz? impulzusok, ingerek, behatások, benyomások érnek, és ezekre reagál. És a világot megérteni is csak az érzékszervein keresztül képes. Azoknak az információknak a segítségével, amelyek ezeken az érzékszerveken keresztül eljutnak az agyba. Ahol aztán az agy feldolgozza a kapott információkat, és kialakítja bel?lük a gondolatot. Azt, AMIT gondolunk. A „HOGYAN gondolkodunk?” kérdésre ez a megközelítés azt a választ adja, hogy úgy gondolkodunk, ahogy az agyunk az érzékszerveken keresztül kapott impulzusokat feldolgozza, és gondolatokat szintetizál bel?lük. Vagy máshogy fogalmazva: a sok-sok különböz? ingert gondolatokká redukálja.

A másik megközelítés szerint az emberi agy tulajdonképpen egy mikrokozmosz, Isten univerzumának kicsinyített mása. És mint ilyen, maga is képes „teremteni”. Természetesen komoly korlátokkal; az embert Isten a saját képmására teremtette, de hozzá hasonlóvá semmilyen más lény nem képes válni.

(Ebb?l sok baja is adódott már azoknak, akik mégis ezt hitték – akár a szellemvilágban, akár a fizikaiban. De ez egy másik írás témája lenne, úgyhogy most elengedjük.) Ám még csak hív? kereszténynek sem kell lenni, s?t még csak vallásosnak sem (bármilyen vallásról is legyen szó) ahhoz, hogy találkozzunk „a gondolat teremt?ereje” kifejezéssel. A pszichológiában, de még a holisztikus orvostudományban is gyakran el?kerül. Az emberi agy tehát magától is képes gondolatokat szülni, nincs szüksége ehhez semmilyen küls?, érzékszervi ingerre. Vagyis gondolatokat képes manifesztálni. Illetve a gondolataiból indukálódnak aztán az ingerek.

És itt megint kinyithatnánk ugyanazt az ajtót, mint az el?bb, hogy a bennünk önmaguktól, önmagunktól megszület? gondolatok valóban a „semmib?l” jönnek-e, vagy valamilyen fels?bb szellemi er? – akár Isten, akár a sátán – hatására születnek-e meg…, tehát hogy az agy valóban az isteni univerzum mikrokozmosza-e, ahogy azt nemcsak a kereszténység, de többek között a hindu vallás is deklarálja. („Ahogy fent, úgy lent”.) De ezt az ajtót ebben a cikkben továbbra sem tárjuk ki, még ha kicsit be-be is nézünk rajta.

Szóval a nagy kérdés, hogy az ember gondolatai az els? vagy a második módon születnek-e. Hajlok arra a vélekedésre, és ezt talán a biológia – azon belül is különösen a neurobiológia – is alátámasztja, hogy az ember mindkett?re képes. És az élete során mindkett?t alkalmazza is. S?t, fejleszteni – vagy elhanyagolni! – is tudja mindkett?re való képességét. És nem véletlen a felkiáltójel az „elhanyagolni” után – err?l lesz még szó lejjebb.

Tulajdonképpen ez a két megközelítés, az ember természetének ilyen irányú vizsgálata évezredek óta foglalkoztat minket. Olyannyira, hogy a két különböz? szemlélet egészen Platónig és Arisztotelészig vezethet? vissza. Utóbbi azt vallotta, hogy az ember a világot az érzékszervein keresztül tudja megismerni. Platón viszont az érzékszerveket eleve kevésnek tartotta ahhoz, hogy a világ valóságát képesek legyünk általuk igazán megismerni, és csak az „árnyékot" látjuk. Viszont az agy „teremt", mégpedig azáltal, hogy hipotéziseket állít fel, amiket aztán a valóság próbájának tesz ki. Megkérdezi, hogyan m?ködik a világ, ad rá egy lehetséges választ, aztán cselekszik, és kideríti, hogy igaza volt-e. A „teszt" során aztán persze használja az érzékszerveit, így – és ezt már én teszem hozzá – a realista gondolkodás képes jól ötvözni Platónt és Arisztotelészt.

Platón tehát látta az emberben a teremtés képességét, az emberi agyban pedig az egész világot. Az embert sokkal többnek tekintette saját érzékszerveinél, impulzusainál, materiális jegyeinél. Így sok szempontból egyfajta „protokereszténynek" is tekinthet?.

Mint ahogy Einstein is hív? ember volt, bármennyire is igyekeznek ezt sokan vehemensen cáfolni. Nem, nem volt vallásos. Viszont saját maga adott hangot annak a vélekedésének, hogy a világnak kell hogy létezzen valamiféle teremt?je, intelligens tervez?je. És a tudománynak az a feladata, hogy megismerje mind a tervet, mind pedig magát a tervez?t, az ? szellemiségét. Semmiképp sem volt tehát ateista-materialista.

Mint ahogy a történelem során az emberiség sosem volt az.

Igazából mindig a platóni utat jártuk; a cél a világ mélyebb, szellemi valóságának a megismerése volt, amiben az arisztotelészi gondolat, az érzékszerveken keresztüli megismerés (amib?l aztán maga a tudomány született) végig a „segédeszköz" volt. Nagyjából az elmúlt háromszáz évre jellemz? csak, hogy egyre inkább háttérbe szorítottuk az indukciót, és szinte kizárólag a redukcióra hagyatkoztunk.

Visszaszorult a szellem, és csak a kézzelfogható, materiális dolgokban kezdtünk hinni. (Kissé paradox, hogy ennek ellenére nevezzük „felvilágosodásnak" azt a kort, amikor mindez megkezd?dött. De hát a „felvilágosító", a „fényhozó", Lucifer épp ezt akarta: elpusztítani az emberben a szellemet, ami összeköti ?t Istennel. Na, de mondtam már, hogy ezt a kaput ma, ebben az írásban csak egy-egy pillanatra nyitogatjuk.)

És az ebben a kb. háromszáz évben végbement nagy változás is leginkább talán a nagy brit liberális filozófusok „érdeme". David Hume, Adam Smith (aki a modern közgazdaságtan egyik megteremt?je is) vagy John Stuart Mill. ?k teljesen az „arisztotelészi pályára" állították rá az emberiséget. Persze hosszú ideig tartott, mire teljesen ráálltunk, és voltak közben jó páran, akik próbáltak ellenállni a folyamatnak. Megint némileg paradoxnak t?nhet, de épp a kvantumfizika és annak nagy nevei (Bohr, Heisenberg, Planck, Schrödinger stb.) – vagy a pszichológiában Jung – hozták egy kicsit vissza a platóni gondolatokat. Egyrészt az érzékszerveink korlátozott képességét a teljes valóság megismerésére (Schrödinger macskája, Heisenberg-féle határozatlansági elv stb.), másrészt pedig az embert mint „mikrokozmoszt", aki a gondolataival teremteni képes.

De mára a brit liberálisok által megalapozott materializmus gy?zelmeskedett. És ennek talán legnyilvánvalóbb és egyben legrémiszt?bb megnyilvánulása a közösségi média. Ami persze tulajdonképpen csak „kimaxolta" azt, amit már eleve jó ideje csinál a tömegmédia, az egész tömegkommunikáció.

Folyamatosan bombáz minket. Pontosabban az érzékszerveinket. Szakadatlanul kapjuk az impulzusokat, ingereket, amikre egyfolytában reagálunk is. Akár fizikailag is (például megyünk és megvesszük a terméket, amire – nyíltan vagy burkoltan – rábeszélnek a reklámok), de érzelmileg pláne. És az érzelmeinket, a gondolatainkat nemcsak befolyásolja, de teljesen le is köti a minket ér? impulzuscunami.

És miközben folyamatosan reagálunk, mit nem csinálunk? Nem gondolkodunk, nem kezdeményezünk, nem „teremtünk". Ha létre is hozunk valamit, annak mindig valamilyen konkrét, materiális célja van. Mindig hasznos. (Most nem a szó morális értelmében, hanem olyan szempontból, hogy az akár saját magunk, akár mások – a f?nök, a cég, a közösség stb. – számára valamilyen el?nyt jelent, beleértve akár az öncélú élvezetet is.)

Ha meg is akarjuk ismerni a világot, azt csakis a fizikai érzékszerveinken keresztül, lehet?leg minél gyorsabban és csakis valamilyen utilitárius szándékból. Az „árnyékon túli" valóságot már nem akarjuk megismerni, Istenhez már

nem akarunk közelebb kerülni.

(S?t, a létét is tagadni igyekszünk, elkerülni próbálva azt a kellemetlenséget, hogy hát mégsem tudjuk teljes irányításunk alá vonni sem a világot, sem a saját életünket.)

És az emberiségen uralkodni akaró elitnek pontosan ez a célja: hogy csak impulzusokra reagáljunk, a teremt? energiáinkat, agyunk indukciós képességét hanyagoljuk el. Istent pedig ne is keressük.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló